

Ce ne învață Scripturile despre război

Ce ne învață Scripturile despre război

CUVÂNT ÎNAINTE

Ne aflăm deja în plin secol XXI. Situația mondială se deteriorează rapid. Oamenii în care am avut încredere, lucrurile pe care am ajuns să le cunoaștem și să le apreciem, și pe care chiar le-am considerat de la sine înțelese, dispar. Mulți oameni din lume trăiesc astăzi într-o stare constantă de teamă. Vedem cu ochii noștri că tensiunile mondiale au atins un nivel fără precedent. Conflictele, războaiele și actele de terorism umplu acum titlurile ziarelor și știrile. Lumea este cuprinsă de o frenezie care i-a determinat pe mulți să se teamă pentru propria existență. În același timp, un sentiment reînnoit de patriotism a apărut în țara noastră și în alte părți ale lumii. Din cauza acestor condiții, țările și popoarele lor s-au unit pentru a forma noi alianțe care odată erau considerate de neconceput. O luptă între presupusele forțe ale binelui și ale răului este în plină desfășurare. A fost lansat un apel la arme, ceea ce a dus la răspunsul la violență cu violență. O presiune foarte mare a fost exercitată asupra indivizilor pentru a se „alătura luptei” cu orice preț.

Omenirea, în general, nu se îndreaptă către Dumnezeu pentru ajutor, ci se bazează pe propriile

metode pentru a aduce pacea în lume. În acest context, copilul lui Dumnezeu se confruntă cu multe decizii importante. Ce ne învață Scripturile d ă cu privire la violență, război și ucidere? Cum pot fi folosite Scripturile ca bază pentru a fi un obiector de conștiință religios, opus războiului sub orice formă? Sperăm că această broșură va ajuta cititorul cu răspunsuri la aceste întrebări importante.

PERSPECTIVA VECHIULUI TESTAMENT ASUPRA RĂZBOIULUI

Dumnezeu este adesea descris în Biblie în termeni războinici – „mânia lui Dumnezeu” și „furia lui Dumnezeu” – așa cum se menționează în Numeri 11:10,23. Tatăl Ceresc se opune atât de mult tuturor lucrurilor necurate, încât acestea trebuie distruse mai devreme sau mai târziu. El este ca „un foc mistuitor”, pentru că „este o groază să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu”. (Deuteronom 4:24; Evrei 10:31). „Răzbunarea este a Mea și răsplata.” (Deuteronom 32:35). Scripturile ne spun, de asemenea, că El nu poate privi păcatul: „Ochii Tăi sunt prea curați ca să privească răul; Tu nu poți tolera fărădelegea.” (Habacuc 1:13). Domnul va judeca poporul Său și îi va pune la încercare pe cei care fac rău în ochii Lui, căci El este „un Dumnezeu gelos” și „un om de război”, care se ridică să judece națiunile la timpul rânduit de El. - Exodul 20:5; 15:3

El a făcut acest lucru în relațiile Sale anterioare cu lumea omenirii și își va îndeplini planurile și scopurile până la împlinirea lor în viitor. El dorește toată

afecțiunea, încrederea și credința noastră. Trebuie să realizăm că acest lucru este pentru binele nostru și nu este egoism din partea Lui. În același timp, gelozia lui Dumnezeu este dreaptă și va aduce cu siguranță păcătosului o pedeapsă dreaptă. Omul căzut îl privește pe Dumnezeu cu amărăciune, resentimente și egoism, care provin din condamnarea păcatului lui Adam.

Oamenii de război ai lui Israel

Pe măsură ce începem să discutăm despre modul în care Dumnezeu a acționat față de poporul Israel, observăm că li s-a poruncit să se numere pe grupe militare. „Domnul i-a vorbit lui Moise în Cortul Întâlnirii, în deșertul Sinai, în prima zi a lunii a doua, în al doilea an de la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt. El a zis: «Fă un recensământ al întregii adunări a copiilor lui Israel, după familiile și neamurile lor, și numără pe fiecare bărbat pe nume, unul câte unul. Tu și Aaron să numărați, după diviziunile lor, toți bărbații din Israel care au împlinit vârsta de douăzeci de ani și sunt apti să servească în armată.» – Numeri 1:1-3

Israelii erau adesea conduși de oameni de război în luptele lor pentru a intra în posesia țării promise. Iosua, „căpetenia oștirii” (Iosua 5:14), a fost instruit de un înger cu privire la modul în care să distrugă Ierihonul. Cu sunetul trâmbițelor și prin intervenția divină, zidurile cetății „s-au prăbușit” și au fost „distruse complet”. (Iosua 6:1-21). Priviți, de asemenea, experiențele lui Samson. Conform Legii, Samson era considerat un slujitor foarte credincios al lui Dumnezeu. Credințioșia

lui consta în loialitatea față de cerințele divine, față de cauza lui Dumnezeu și față de Israel, poporul lui Dumnezeu cu care Dumnezeu încheiase legământul. Israelii, în loc să coopereze cu Samson și să revendice posesia divină a țării Palestinei și răsturnarea tuturor adversarilor, nu au făcut acest lucru. Ei se temeau de filistenii și aveau puțină credință în Dumnezeu.

Dumnezeu și-a învățat poporul cum să lupte. David ne spune: „Binecuvântat fie Domnul, Stânca mea, care îmi antrenează mâinile pentru război și degetele pentru luptă. Bunătatea mea și fortăreața mea, turnul meu înalt și izbăvitorul meu, scutul meu și Cel în care mă refugiez, care îmi supune poporul sub mine.” Psalmul 144:1

Israelul avea să ducă multe războaie. Dumnezeu i-a învățat chiar cum să lupte. „Binecuvântat fie Domnul, Stânca mea, care îmi antrenează mâinile pentru război și degetele pentru luptă.” (Psalmul 144:1). El i-a trimis la luptă. „Domnul a zis lui Moise: «Răzbună pe copiii lui Israel împotriva madianiților: ... Și Moise a vorbit poporului, zicând: «Înarmați-vă unii dintre voi pentru război și trimiteți-i împotriva madianiților, ... Trimiteți în luptă o mie de oameni din fiecare dintre triburile lui Israel. ... Și au ucis pe împărații Madianului.»” Numeri 31:1-8

Dumnezeu luptă pentru poporul Său

Dumnezeu a luptat pentru poporul Său când acesta era urmărit de Faraon, împăratul Egiptului, și de armata sa de cai și care. „Când Faraon s-a apropiat,

copiii lui Israel și-au ridicat ochii și au văzut că egiptenii mășăluiau după ei; și s-au înspăimântat foarte tare; și copiii lui Israel au strigat către Domnul. ... Și Moise a zis poporului: «Nu vă temeți. Stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care Domnul v-o va aduce astăzi. Pe egiptenii pe care îi vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi; voi nu trebuie decât să stați liniștiți.» (Exodul 14:10-14). Apele mării s-au despărțit prin puterea lui Dumnezeu, și oastea lui Israel a fost izbăvită.

Un timp pentru fiecare scop

O altă serie de versete care trebuie luate în considerare se găsește în Ecclesiastul 3:1, 3, 8: „Pentru toate lucrurile există un anotimp și un timp pentru fiecare scop sub cer: ... Un timp pentru a ucide și un timp pentru a vindeca; un timp pentru a dărâma și un timp pentru a zidi; ... Un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace.” Mulți oameni au folosit aceste versete pentru a justifica uciderea și războiul. Când examinăm acest lucru mai îndeaproape, vom vedea că Solomon scrie pe baza propriilor sale numeroase experiențe și observații. El prezintă un argument din punct de vedere social. El vede oameni muncind din greu pentru a acumula bogăție și întreabă cu înțelepciune: Ce câștigă muncitorii din truda lor? Ecclesiastul 3:9

Solomon își încheie discuția cu: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui, căci aceasta este datoria întregii omeniri. Căci Dumnezeu va aduce la

„Iudecată orice faptă, împreună cu orice lucru ascuns, fie că este bun, fie că este rău.” Eclesiastul 12:13,14

Un Dumnezeu al iubirii

Vom pune acum o întrebare: „Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, așa cum ne spune Biblia, cum putem înțelege porunca pe care le-a dat-o copiilor lui Israel de a-și nimici cu desăvârșire dușmanii?”

Răspunsul la această întrebare este următorul: Trebuie să ne amintim că națiunea Israelului este poporul cu care Dumnezeu a făcut legământ: „Dintre toate familiile pământului, numai pe voi v-am cunoscut.” (Amos 3:2). În țara promisă a Canaanului existau condiții teribile când Israel a venit să o stăpânească. Filistenii, amoriții și alții, care ocupau țara, erau practic niște sălbatici, deoarece se angajau în toate formele de închinare idolatră, aducând jertfe umane în legătură cu zeii lor falși și religia lor. Din cauza faptului că răutatea și depravarea lor ajunseseră la un astfel de stadiu, Dumnezeu, în înțelepciunea și dreptatea Sa, a văzut că ar fi cel mai bine să-i distrugă și să așeze în țară un popor care, sub îndrumarea Sa, să atingă un înalt grad de civilizație. Când evreii erau pe punctul de a intra în țară, Domnul a stabilit un sistem de legi cu ei, cu asigurarea că, dacă nu se vor supune, vor fi pedepsiți. Una dintre acestea era: „Să nu ucizi” (Exodul 20:13). Răutatea, ura și mânia sunt de la spiritul ucigaș.

Faptul că copiii lui Israel sunt poporul ales al lui Dumnezeu este învățat foarte clar în Biblie. „Pe voi numai v-am cunoscut dintre toate familiile pământului.”

Priviți cuvintele din Ieremia 13:11: „Căci precum o centură se leagă în jurul taliei, așa am legat de Mine tot poporul lui Israel și tot poporul lui Iuda, zice Domnul, ca să fie poporul Meu, spre slava, lauda și cinstea Mea.” El este „Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel” (Ieremia 31:1). „Prin tine... vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Geneza 28:14

Vecinii lui Israel făceau război în mod constant împotriva lui Israel și, dacă Israel ar fi ascultat de Dumnezeu, El i-ar fi ajutat. Dacă nu ar fi ascultat de Dumnezeu, El ar fi lăsat dușmanii lor să învingă. Dumnezeu a arătat clar poporului Israel, prin profeți, că perioada actuală de rău, ură, război și sărăcie era o situație temporară. Planul Său viza eliminarea tuturor războaielor, urii, disperării și sărăciei. Acest lucru urma să aibă loc atunci când Împărăția Sa urma să fie înființată.

Așadar, vedem că Dumnezeu s-a purtat cu poporul Său ales într-un mod foarte special, sub legi și circumstanțe speciale. Să ne amintim porunca pe care le-a dat-o: „Să nu ucizi”. Pe măsură ce vom avansa în discuția noastră, vom vedea că, potrivit învățăturilor Domnului din Noul Testament, viața trebuie prețuită și nu pusă în pericol.

PERSPECTIVA NOUULUI TESTAMENT ASUPRA RĂZBOIULUI

Pe măsură ce studiem învățăturile lui Dumnezeu din Noul Testament, va deveni curând evident că a avut loc o schimbare. Tatăl Ceresc se ocupă acum în mod

diferit de națiunea Israelului, și totul începe cu Fiul Său preaiubit. Domnul și-a părăsit căminul ceresc și s-a născut ca om desăvârșit. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. (Ioan 1:1). „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am văzut slava Lui, slava ca a Unuia născut din Tatăl), plin de har și de adevăr. ... El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (Ioan 1:14,10,11). Știm că „ai Săi” se referă la națiunea lui Israel. El a fost respins de ei în împlinirea Scripturii: „El este disprețuit și respins de oameni; un om al durerii.” Isaia 53:3

Când Pilat i-a întrebat pe iudeii adunați la judecata Domnului nostru: „Ce să fac atunci cu Isus, numit Cristos, d ? Toți i-au răspuns: «Să fie răstignit!»” (Matei 27:22). După cum citim la sfârșitul relatării, Pilat și-a spălat mâinile de această chestiune, ne găsind nicio vină în El. „Atunci tot poporul a răspuns și a zis: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.»” Matei 27:25

Pe tot parcursul slujirii Domnului, El a dorit să ajute Israelul. „Ierusalime, Ierusalime, care ucizi pe prooroci și pietrezi pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum adună găina puii sub aripile ei, și n-ai vrut! Iată, casa ta îți va rămâne pustie.” (Luca 13:34,35). Aceasta face parte din mărturia lui Isus. Din cauza acestei respingeri a Fiului unic al lui Dumnezeu, Israelul nu a reușit să obțină ceea ce căuta de multă vreme. Ei căutaseră să obțină binecuvântări și prosperitate neîntrerupte sub îndrumarea lui

Dumnezeu. „Ce să zicem atunci? Israel nu a obținut ceea ce căuta; ... (După cum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să nu audă;) până în ziua de azi.” Romani 11:7,8

Exemple care ne învață

Menționăm din nou, folosindu-ne de Scripturi, scopul relației lui Dumnezeu cu Israelul din Vechiul Testament. „Fraților, nu vreau să ignorați faptul că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; ... Aceste lucruri ne-au servit drept exemple, pentru ca noi să nu poftim la lucruri rele, așa cum au poftit și ei.” (1 Corinteni 10:1-6). Din această relatare avem aceste avertismente și, odată cu ele, ocazia de a învăța din ele, astfel încât să putem face tot ce ne stă în putință pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Israelul natural nu a fost niciodată moștenitor necondiționat al vreunei părți din promisiunea făcută lui Avraam – „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” (Geneza 12:3). De asemenea, ei nu au fost moștenitori, ca națiune, ai părții spirituale a promisiunii, care este partea principală. Când Dumnezeu a încheiat legământul cu Israel, înțelegerea era că, dacă vor păzi Legea, vor avea viața veșnică. Acest lucru le-ar fi permis apoi să moștenească privilegiul de a binecuvânta toate familiile pământului – toți oamenii.

Moștenitori ai promisiunilor lui Dumnezeu

Cuvintele apostolului Petru: „Promisiunea este pentru voi și pentru copiii voștri” (Faptele Apostolilor 2:39), sunt în deplină armonie cu toate relațiile Domnului cu

Israel și cu legământul Său cu ei ca fii ai robului Său Avraam. Ei încă mai aveau această speranță în zilele lui Isus, după cum a spus Pavel: „Aceasta este promisiunea pe care cele douăsprezece triburi ale noastre speră să o vadă împlinită, în timp ce slujesc cu stăruință lui Dumnezeu zi și noapte.” (Faptele Apostolilor 26:7). Când s-a dovedit că israeliții nu erau demni să devină moștenitori ai Legământului lui Avraam, ei au fost tăiați, iar neamurile au fost altoite pentru a le lua locul. Acești neamuri, acum ca indivizi, puteau deveni părtași la „rădăcina și grăsimea măslinului” (Romani 11:17). Numai cei care L-au acceptat pe Cristos au fost făcuți „moștenitori conform promisiunii”, ca membri ai sămânței spirituale. (Galateni 3:29). Acest lucru, așa cum am explicat, a rezultat din necredințioșia lui Israel. „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a devenit acum piatra din capul unghiului: ... Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care va aduce roadele convenite.” (Matei 21:42,43). Deoarece Israelul nu era pregătit să fie folosit de Dumnezeu în binecuvântarea altor națiuni, neprihănirea lor tipică a încetat, iar promisiunea regalității a încetat să mai fie a lor. Ea a fost „dată unui neam”, Israelului spiritual, „un neam sfânt, un popor ales”. (1 Petru 2:9). Ni se spune că această națiune este separată și distinctă de toate celelalte și este adunată din toate popoarele pământului. Această națiune va include sclavi și oameni liberi, căci, într-adevăr, El a chemat „un popor pentru Numele Său”. (Faptele Apostolilor 15:14). Priviți, de asemenea, aceste versete care ilustrează și mai mult acest punct. „În Numele Lui vor avea

încredere neamurile.” (Matei 12:21). „Oricine numește numele lui Cristos să se depărteze de nelegiuire.” (2 Timotei 2:19). „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” (Luca 9:23). „Vestiți laudele Celui care v-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată.” (1 Petru 2:9). „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Apocalipsa 2:10

Respingerea violenței și a războiului

Domnul nostru Isus Cristos este, fără îndoială, cheia schimbării din învățăturile prezentate în Noul Testament. Isus a respins conceptele de violență și război care ajunseseră să fie cunoscute și acceptate în lume. Prin învățăturile sale și prin exemplul său, El ne-a oferit o cale de a cunoaște voia Tatălui. „O poruncă nouă vă dau: ca să vă iubiți unii pe alții ; așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă aveți iubire unii față de alții.” (Ioan 13:34,35). Aceasta este o poruncă mai înaltă, o lege mai înaltă decât cea dată evreilor sub Legământul Legii. Suntem sub o lege în Cristos Isus. Această lege în Cristos este legea legământului nostru și este legea iubirii. Ea este dată de Capul nostru tuturor celor care au intrat în școala lui Cristos și care speră să devină membri ai clasei bisericii. A ne iubi unii pe alții înseamnă a ne iubi aproapele, frații noștri și Tatăl nostru Ceresc. Implică chiar și dăruirea timpului și a talentelor noastre, sacrificându-ne totul în slujba Domnului. „Dacă mă iubiți, păziți poruncile Mele.” (Ioan 14:15). Trebuie să

realizăm că ascultarea din iubire este plăcută Tatălui și ar trebui să se manifeste nu numai prin dreptate, ci și prin iubire. Ea ar trebui să ne conducă să urmăm „legea Duhului vieții”. Romani 8:2

Domnul nostru a dat exemplu; El a arătat prin viața Sa de zi cu zi ce era cu adevărat în inima Sa. Aceasta este adevărata păzire a legii, neprihănirea legii despre care scrie Pavel în scrisoarea sa către romani. Vrem să umblăm pe urmele Domnului nostru și să avem mintea în armonie cu duhul lui Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu dorește ca intențiile inimii noastre să fie drepte și să ne stăpânim trupul pe cât posibil. Vrem să ne predăm pe deplin voinței divine, să ne dăm viețile Domnului și să nu urmăm slăbiciunile cărnii. Vrem, de asemenea, să fim dispuși să învățăm, să învățăm de la El și, la rândul nostru, să învățăm mai multe despre Tatăl. „Tatăl meu m-a învățat”, spune El în Ioan 8:28. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, atunci sunteți ucenicii Mei; și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.” Ioan 8:31,32

Violența, din cauza păcatului, este în plină expansiune în lumea de astăzi. Ea există sub multe forme și implică multe culturi. Satana, autorul păcatului, umblă prin lume „ca un leu care răcnește, ... căutând pe cine să înghită.” (1 Petru 5:8). El este „dumnezeul acestei lumi” și „a orbit mințile celor care nu cred.” (2 Corinteni 4:4). Din cauza acestei influențe, violența a devenit norma. Aceasta poate lua forma unor probleme cotidiene cu vecinii, a unor probleme în școli sau la locul de muncă și chiar a unor conflicte între națiuni. Știm că acest lucru este contrar învățăturilor Domnului

nostru. Scripturile arată că Domnul nostru a respins violența și folosirea forței personale pentru a rezolva disputele. În Matei 26:51-53, Isus l-a mustrat pe Petru pentru că și-a scos sabia împotriva unui slujitor al Marelui Preot, ceea ce a dus la rănirea unuia dintre ei. Isus știa că trebuia să fie luat de ei de bunăvoie. El le-a spus ucenicilor Săi: „Pune-ți sabia la loc.”

Nu mai auzim niciodată că ucenicii ar fi folosit forța sau violența în slujba Domnului. El ar fi putut chema în ajutor „legiuni de îngeri”, dar nu a făcut-o. Nu a fost dispus să folosească puterea divină pentru confortul său personal. Isus nu s-a rugat niciodată pentru eliberarea de necazurile Sale, ci le-a îndurat cu bucurie ca parte a jertfei Sale. Ar trebui să facem același lucru și noi în viața noastră. Ar trebui să lăsăm deoparte voia noastră și să împlinim voia lui Dumnezeu cu orice preț. „Să aveți în voi aceeași gândire care a fost și în Cristos Isus.” Filipeni 2:5

O nouă atitudine față de dușmani

Domnul nostru a predicat, de asemenea, despre o nouă atitudine față de dușmanii noștri. „Vă spun: iubiți-vă dușmanii, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” (Matei 5:44). La început am putea spune că acesta este un standard înalt de respectat, și am avea dreptate. Acest tip de iubire depășește iubirea față de aproapele tău. S-a spus că este ușor să-i iubim pe cei care ne iubesc. Dar a ne iubi dușmanii necesită să avem o inimă mare, așa cum se spune, și să fim generoși cu toți. Aceasta implică o

stare a inimii, atât de plină de iubire încât nici măcar un dușman nu ar putea stârni în inimile noastre vreo intenție rea. Astfel, nu ar mai fi loc pentru acte de răzbunare sau ură. Aceasta nu înseamnă că ne place răul sau nedreptatea, sau că avem vreo parte în ele. Ne opunem celor care îi oprimă pe cei slabi și neajutorați. Mentalitatea lumii de astăzi implică a face rău altora pentru a te salva pe tine însuși și pentru a servi intereselor egoiste. Trebuie să „urăști răul și să iubești binele”. (Amos 5:15). Pentru cei care îl urmează cu credincioșie pe Domnul, toate acestea sunt foarte importante. Acesta este un exemplu de punere în practică a credinței noastre. Este o modalitate de a arăta că îl „iubim” pe Domnul din toată inima. (Matei 22:37). Ne amintim, de asemenea, că cei care păcătuiesc și fac rău în ochii lui Dumnezeu își vor primi răsplata. 1 Corinteni 3:8

Principiile vieții

Domnul nostru Isus ne-a învățat principii de viață caracterizate de blândețe și de efortul de a aduce pacea. „Fericiți cei săraci cu duhul: ... Fericiți cei care plâng : ... Fericiți cei blânzi: ... Fericiți cei care flămânzesc și însetează după dreptate: ... Fericiți cei milostivi: ... Fericiți cei cu inima curată: căci ei vor vedea pe Dumnezeu. Fericiți sunt făcătorii de pace, căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.” (Matei 5:1-12). Domnul nostru a rostit aceste cuvinte în Predica de pe Munte, pentru a-i învăța pe ucenicii Săi și, la rândul nostru, pe noi. Trebuie să fim supuși voinței Sale și dispuși să învățăm. El vrea ca noi să practicăm

stăpânirea de sine, să fim blânzi, să nu ne lăsăm ușor provocați sau iritați. El vrea ca noi să practicăm milostenia și iertarea adevărată pentru faptele neprietenoase ale altora. Nu vom avea întotdeauna o conduită perfectă, dar vrem să avem intenții perfecte. Ar trebui să fim făcători de pace, iubitori de pace și să profităm de ocazii pentru a-i ajuta pe alții. Poporul Domnului trebuie să simpatizeze cu toți și să nu se alăture nimănui în lumea aflată în război.

Puritatea inimii față de Dumnezeu se manifestă prin dorințe pașnice și eforturi de a promova pacea în ceilalți. Acest lucru este valabil mai ales în vremurile în care trăim, în lumea rea de astăzi. Este adevărat că întunericul urăște lumina, iar dușmanii dreptății îi vor urî și îi vor persecuta pe cei care doresc să ducă o viață plăcută Tatălui. Domnul caută pe cei care sunt atât de credincioși principiilor dreptății, încât le vor pune în practică. Acest lucru trebuie făcut chiar și față de dușmanii lor, atunci când sunt persecutați de aceștia. „Fericiți sunteți voi, când oamenii vă vor ocări și vă vor persecuta și vor spune tot felul de rău împotriva voastră în mod fals, din cauza Mea. Bucurați-vă, ... căci mare este răsplata voastră în ceruri.” (Matei 5:11,12). Citim, de asemenea, în 1 Petru 4:16: „Dacă cineva suferă ca creștin, să nu-i fie ruș, ci să slăvească pe Dumnezeu.” Domnul nostru ne dă o asigurare suplimentară când ne spune: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Ioan 16:33

RESPONSABILITĂȚILE ÎNVĂȚĂTURILOR NOUULUI TESTAMENT

Trebuie să fim pelerini și străini pe pământ. Aceasta înseamnă că suntem responsabili față de legile lui Dumnezeu, nu față de cele ale omului. Priviți avertismentul care ni se dă în legătură cu aceasta. „Voi sunteți o generație aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor deosebit, ca să vestiți laudele Celui care v-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată: ... Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și pelerini, să vă feriți de poftele trupești, care luptă împotriva sufletului; să aveți o purtare cinstită.” (1 Petru 2:9-11). Trebuie să ascultăm de legile omului atunci când acestea nu intră în conflict cu legile lui Dumnezeu.

Știm cu toții că Tatăl Ceresc consideră ascultarea de voia Sa o chestiune foarte importantă. Ni s-a arătat acest lucru prin toate lecțiile care ne-au fost prezentate cu privire la națiunea Israelului. Domnul nostru ne-a învățat, de asemenea, o lecție despre acest lucru când a spus: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Matei 22:21).

Studentii Bibliei susțin că cetățenia lor este în ceruri și că, prin ascultarea față de Domnul Ceresc, renunță într-o măsură c ă la ascultarea față de regii pământești — guvernele. Străinii nu sunt obligați să depună jurământ de loialitate față de niciun guvern pământesc, iar Studentii Bibliei se opun acestui lucru, nu pentru că ar fi împotriva legii și ordinii sau pentru că nu ar dori să

fie supuși regulilor guvernului sub care trăiesc, ci pentru că și-au jurat deja loialitatea față de puterea superioară – Domnul Ceresc. Pentru ei, cuvintele Lui, poruncile Lui etc. sunt supreme – Dragi iubiți, vă implor. Trebuie să fim ascultători față de legi, putem căuta protecție sub legi, dar nu suntem obligați să luptăm împotriva Regelui nostru. Ni se spune să „ne supunem oricărei autorități” (1 Petru 2:13), cu excepția cazului în care conștiința noastră și legile lui Dumnezeu ar fi încălcate. Apostolul Pavel indică dreptatea ca un criteriu pentru a acorda onoare, respect și slujire celor cărora li se cuvine onoarea.

Ar trebui să avem încredere că Tatăl Ceresc lucrează totul conform planurilor și scopurilor Sale. El privește în special la modul în care trăim conform învățăturilor care ne-au fost revelate de Fiul Său iubit, ceea ce se manifestă în viața noastră de zi cu zi. „Focul [acelei zile] va încerca lucrarea fiecărui om, pentru a vedea de ce fel este.” (1 Corinteni 8:13). Acest „foc” va dezvălui ce fel de caracter am dezvoltat în timpul vieții noastre. Credința noastră ar trebui să fie clădită pe promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu care, ni se spune, sunt aur, argint și pietre prețioase. Nu trebuie să construim în mod necorespunzător cu alte materiale care nu rezistă acestei încercări prin foc. Apostolul ne spune că tot ceea ce este construit conform metodelor și tradițiilor pământești va fi distrus. Tatăl Ceresc permite tuturor națiunilor să se înșele crezând că pot rezolva toate problemele lumii. Am văzut că pacea nu a fost niciodată de lungă durată, noi conflicte apărând brusc. Aceste evenimente de violență și război ajută la pregătirea lumii omenirii pentru împărăția lui

Dumnezeu a păcii veșnice. Vedem, din condițiile din această lume rea de acum, că omenirea este departe de duhul lui Cristos. „Dacă cineva nu are Duhul lui Cristos, nu este al lui Cristos.” (Romani 8:9). Ar trebui să înțelegem că acesta este un principiu foarte important.

Poporul Domnului trebuie să-și amintească instrucțiunile speciale care i-au fost date de Domnul său, ca să fie făcători de pace. Să urmărim, așadar, „pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” Evrei 12:14

GÂNDURI FINALE

Noul Testament ne învață că Isus a respins conceptele de violență și război. El ne-a învățat prin exemplu și prin instituirea poruncii „să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta” și „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Matei 22:37-39). Această nouă atitudine față de dușmanii noștri respinge folosirea forței și uciderea. Acest tip de caracter se bazează pe principiile iubirii și ale împăcării.

Într-o zi, în curând, se va împlini scriptura: „El face să înceteze războaiele”, așa cum a profetizat David. (Psalmul 46:9). Metoda prin care se va realiza acest lucru este revelată în Mica 4:3: „Își vor preface săbiile în pluguri și sulilele în seceri; o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul.” Toți oamenii de pe pământ vor cunoaște într-

o zi pacea veșnică și vor putea trăi în armonie pe un pământ restaurat și perfect pentru totdeauna.

Obiecția de conștiință religioasă față de război, sub orice formă, are cu siguranță o bază scripturală solidă. A lua poziție ca obiector de conștiință este o chestiune individuală și ar trebui să se bazeze pe studiu personal și rugăciune. Fie ca Tatăl Ceresc să te călăuzească și să te îndrume pe măsură ce meditezi la această chestiune foarte serioasă din viața ta. Ai încredere în El în toate lucrurile, căci El „nu te va părăsi și nu te va lăsa”. Evrei 13:5